

Carolyn Steele Agosta

Sau cái nháy mắt

Cảm giác!

Vì sao một người đàn bà ngoại tình chỉ “Sau cái nháy mắt”? Có phải để thấy mình không phải như mọi người nghĩ, mình không phải là mình hay chỉ do một dây thần kinh co giật sai lệch?

Nó bắt đầu như một chuyện vô hại.

Thật tình tôi chẳng có ý gì, chỉ tự nhiên hứng lên như vậy. Tôi muốn nói rằng, khi mà người ta 42 tuổi, 1 chồng, 3 con, với hàng đồng bốn phận, thì còn ai tính đến chuyện đi tìm thú vui nữa? Ngoại trừ những thú điên rồ như kiểu đạp thắng xe thật mạnh đến nỗi mọi mạch máu trong người như muốn vỡ tung ra và kêu rú lên vì thích thú.

Không thể chối cãi, dạo cuối này tôi rất hay để ý đến đám đàn ông. Cụ thể là những cánh tay đàn ông. Đừng hỏi tôi vì sao, chỉ biết là khi không chúng quấy rầy tôi một cách kỳ lạ. Những cánh tay gân guốc, cuộn cuộn bắp thịt, phủ nhẹ một lớp lông mà đơn giản là phụ nữ không thể nào có được. Cả bàn tay đàn ông nữa chứ: chúng vuông vức và đa năng. Chúng theo ám ảnh tôi ở mọi nơi. Trong nhà hàng, tại cây xăng, và trời ạ, ngay cả giữa những gian hàng quẻ quái ở chợ. Thật là xấu hổ khi thấy mình dậm dật ngay giữa chợ. Phải nói thêm rằng: Không phải chỉ có thanh niên không thôi đâu. Tôi để ý

đến cả đám đàn ông luống tuổi hơn nữa. Đàn ông 40, 50, cả loại đàn ông mà họ không dám tơ tưởng đến chuyện phụ nữ có thể nhìn họ một cách thêm thường như vậy. Tôi thích nhất những cánh tay đầy lông và những khuôn mặt thô, phong sương, cái loại nhìn là biết ngay như đang thêm muốn gì đây. Những mái tóc buộc đuôi ngựa của bọn đàn ông già cũng lôi cuốn sự chú ý của tôi. Tôi tự suy diễn: trông hắc già thế nhưng chắc có một tâm hồn trẻ. Tôi có thể nhầm lẫn chứ. Rất có khả năng hắc là thằng cha lười đi cắt tóc. Chuyện xảy ra thế này, tôi đang ở quán cà phê, đọc một cuốn sách của Robin Hemley và nó làm tôi bật cười. Tôi nhìn quanh quất xem có ai nhận ra điều đó không và kìa, một anh chàng đang nhìn tôi mỉm cười. Trông cũng đẹp TRai. Hắc ta ngồi, đọc báo. Mà không phải báo vớ vẩn đâu nhé! Tờ Người New York hắc hoi. Trời đất quý thần ạ, tên này cũng có học đấy chứ. Tôi ban cho hắc một nụ cười, rồi tiếp tục đọc, sửa lại tư thế, bắt chéo giò, ngồi thẳng lưng lên một chút. Làm duyên lên chứ, kiểu như cô tôi hay nói. Tôi tì cằm lên tay, nghiêng nghiêng mái đầu. Cái điệu bộ như ám chỉ “Tôi cũng khoái anh đây”. Hoặc là cái gì đó tương tự. Gần quây, một khách hàng làm đổ cà phê tung tóe trên sàn. Tôi tia mắt thật nhanh qua Ngài “Hấp dẫn” và bắt được ánh mắt hắc cũng đang nhìn tôi. Tôi mỉm cười. Và rồi, trời xui quý khiến thế nào, tôi đá lông nheo với hắc.

Bấy giờ nó chỉ đơn thuần là một cái nháy mắt, một cách bày tỏ rằng anh ở đây, tôi ở đây, và cả hai ta đều thấy cái chuyện đánh đổ cà phê là hơi hài hước, và hơn nữa, rất có thể, ta hài hước hơn người bình thường một chút và đồng cảm trong chuyện này. Tôi thì là cái nháy mắt chỉ dừng lại ở đó thôi. Nhưng thế đã đủ đâu.

Bởi vì sau đó, hắc ta thu dọn ly cà phê, cầm tờ Người New York và qua chỗ tôi, nhướn cặp chân mày như hỏi. Còn tôi thì gật đầu lia lịa, mặc dù trong bụng vẫn không chắc lắm. Hắc hỏi tôi về cuốn sách. Tôi hỏi hắc về cuốn tạp

chí. Rất khiêm nhường, tôi nói tôi làm nghề viết văn, và cũng rất khiêm nhường, hắn tự giới thiệu mình là nhạc sĩ, mặc dù thực tế tôi là thủ thư còn hắn là kỹ sư điện tử. Cả hai đều tự bào chữa: con người ta đâu phải được đánh giá bằng cái nghề kiếm ăn. Tôi giới thiệu tên mình. Hắn nói cho tôi tên hắn. Một trong những tên tôi vẫn thường ngưỡng mộ. Hắn có mái tóc muối tiêu gọn sóng. Đuôi mắt đã có những vết chân chim. Hắn chống tay, hơi cúi người về phía tôi, nói với giọng trầm thấp, khiến tôi cũng phải dướn người về phía hắn. Tôi mỉm cười khoe hai má lúm đồng tiền, hy vọng hơi thở mình không sặc mùi cà phê, và chúng tôi nói chuyện. Chúng tôi bàn luận về sách, về nhạc, về nhà hát. Về chuyện đậu xe khó khăn như thế nào trong thành phố và chuyện giao thông ngày càng trở nên tồi tệ. Hắn nhắc đến hắn ở gần Nam viên. Tôi bảo tôi ở gần trường đại học.

Chẳng mấy chốc cà phê đã nguội lạnh và không hiểu thế nào mà chúng tôi đã nói chuyện với nhau đến hơn tiếng đồng hồ. Đã đến lúc tôi phải đi. Hắn đưa tôi ra xe. Ôn trời, cái xe tôi khá sạch sẽ và không có dấu hiệu gì của trẻ con. Hắn nói hắn sẽ đi dự đêm thơ vào thứ sáu tới vì bạn hắn sẽ đệm sáo.

Tôi chưa bao giờ đi dự đêm thơ. Hắn khuyên tôi nên đi thử cho biết. Tôi bảo để xem thế nào đã. Tôi lái xe đi, tay ướt đầm mồ hôi.

Phải nói rõ rằng tôi không có gì phàn nàn về chồng mình cả. Anh là người biết yêu thương, chu đáo, không vút tắt bữa bãi, và cẩn thận khi dùng phòng vệ sinh. Vậy mà tối thứ sáu tôi đã đến cái đêm thơ ấy, làm bộ như mình quan tâm lắm, nhưng thực tình là để đi tìm Ngài “Bô trai”. Tôi thấy mình thật ngớ ngẩn khi không thấy hắn đâu cả. Tôi đang định đi (thật vậy, tôi định chỉ chờ hắn thêm năm phút nữa) thì hắn đến. Và hắn mỉm cười nháy mắt với tôi.

Ồn ào, chật chội. Người ta đua nhau nói, chẳng đếm xỉa gì đến cô gái mặc toàn màu tím đang gào lên bài thơ gì đó về mì ống. Hắn nắm lấy khuỷu tay tôi, kéo về một góc yên tĩnh hơn. Cảm giác sương rơn lan tỏa khắp cánh tay

tôi. Hấn hỏi tôi có muốn đi ra ngoài và tôi gật đầu. Đột nhiên đầu gối tôi bái hoải. Tôi sợ nếu tôi bước đi, đầu gối sẽ khuỵu xuống, và trông tôi sẽ rất kỳ cục.

Rồi tôi cũng trấn tĩnh lại được. Tôi lái xe đi theo hấn đến một quán bar đèn mờ, khá yên tĩnh, với một ban nhạc không đến nỗi nào đang chơi những bản nhạc xưa. Chúng tôi nói chuyện và nhảy đầm. Cánh tay hấn ôm trọn eo hông tôi, cái eo hông vẫn thường được dùng để đeo tạp dề, để bồng con, và nâng đỡ cánh tay chồng, đôi cánh tay cũng phủ lông, sạm nắng gió, cuồn cuộn bắp thịt và đẹp không kém. Tôi cố không nghĩ đến đôi cánh tay chồng, cũng như tôi đang cố quên đi là cả tôi và Ngài “Tuyệt vời” đều đang đeo nhẫn cưới. Nhưng làm sao quên được? Bởi vì đây là sự thật. Và ta không thể đùa giỡn được. Ta không thể bào chữa là ta muốn thử xem ta có hiện diện hay không. Bạn có hiểu tôi chẳng? Tôi có cảm giác, khi qua ngưỡng cửa 40, người ta như trở thành vô hình. Bạn tồn tại đó, người ta vẫn nhìn thấy bạn đó, nhưng họ không thực sự NHÌN THẤY bạn. Họ chỉ thấy một người, là mẹ của một cô gái đã trưởng thành, là người có trách nhiệm giữ mọi thứ cho toàn vẹn, là người không thể có những ham muốn, những khắc khoải về những khát vọng không được thực hiện. Bạn là một con người nhỏ bé đến mức không ai thấy được, hay khó mà thấy được.

Tôi quan sát Ngài “Vẫn còn phong độ”. Hấn vẫn còn ham vui lắm và trông cũng chịu chơi. Nhưng có lẽ không được tự tin cho lắm trước mặt phụ nữ trẻ hơn mình. Mà tôi thì vẫn còn trẻ hơn hấn. Tôi mỉm cười ve vãn hấn và hấn ve vãn tán tỉnh lại tôi. Cảm giác thật là thích thú. Chúng tôi nhảy và tôi cảm thấy là lạ trong vòng tay một người đàn ông khác, không phải chồng mình, cao hơn, vạm vỡ hơn, với giọng nói khác, vành môi khác, cặp mắt khác. Cảm giác kỳ quái. Và rồi nó còn kỳ quái hơn nữa khi hấn hôn tôi, đúng vậy, hấn hôn tôi ngay tại đó, giữa sàn nhảy. Cả hai chục năm nay tôi không hôn

môi một người đàn ông nào khác và bây giờ miệng hắn kề sát miệng tôi, và nó khác ghê lắm, cảm giác tiếp xúc khác, vị khác, và kiểu hôn khác. Hơn nữa, nó đang xảy ra thật, tôi thực sự đang ở đây và đang làm cái việc này. Tôi bắt đầu run lên bần bật, run lên như một cái âm thoa chết tiệt, đến nỗi hắn tưởng hắn hôn thiện nghệ lắm và cho là tôi sắp cực khoái tới nơi, nhưng thực ra còn lâu tôi mới đến được cái điểm cực khoái ấy. Tôi run lên vì sợ, vì chợt nhận ra mình đang nghĩ đến nhiều thứ khác xa hơn chuyện hôn nhau và điều đó làm tôi thần hồn nát thần tính.

Hắn ta cười nhẹ, vẻ khoái chí, còn tôi thì đỏ bừng đến tận mang tai. Chúng tôi quay lại bàn mình. Hắn nhìn tôi. Tôi nghĩ: Ừ, cứ nhìn đi. Thì đã sao nào? Tôi chưa muốn già và chưa sẵn sàng để từ bỏ tất cả các thú vui. Tôi muốn lắc người khi nhảy, tôi muốn nhún nhảy khi đi. Tôi muốn một người đàn ông nhìn tôi và huyết khí lên vì thích thú.

Tôi bắt đầu nghĩ có lẽ đây là lý do đầu tiên vì sao đàn bà ngoại tình. Để được thấy cái nhìn ấm áp ánh lên từ đôi mắt ai khác. Để được nhớ lại rằng mình là người không phải như mọi người nghĩ, và cũng có thể, dù chỉ một chút, để được thấy mình không phải là mình.

Tôi cũng nhìn hắn. Tôi thấy hắn cũng như tôi, sợ trở thành vô hình. Sợ bị nhận dạng là đã hết thời trai trẻ. Sợ già. Tôi nhào người qua bàn, cầm lấy tay hắn (bàn tay đẹp, ngón rộng, vuông vức, tay của người đàn ông tháo vát). Tôi lắc cổ tay hắn như ngầm nói: trông anh vẫn hấp dẫn lắm và anh làm tôi thêm đến chảy nước miếng. Tôi nghĩ về tất cả những chuyện tôi chưa bao giờ làm và sẽ không bao giờ làm, và tôi bắn khoả không biết như vậy có là quá muộn không.

Tôi cảm thấy nóng bừng khắp người. Hơi ấm trào lên từ đôi môi, làm chúng căng phồng lên. Tôi nguyên rủa: Quái quỷ! Thật đúng lúc cho cái dấu hiệu mãn kinh đầu tiên. Nhưng không. Không phải thế. Đây không phải là dấu

hiệu mãn kinh. Đây là bởi vì tôi chợt nhận ra rằng tôi sẽ không làm cái điều đó. Bởi vì danh sách những thứ tôi muốn làm trong đời mình không có nó. Tôi hôn phớt lên má Ngài “Suýt nữa thì...”. Tôi đã tơ tưởng đến hắn, đã đùa giỡn với những ý nghĩ đáng đem đi xưng tội, và giờ đây tôi dành kỷ niệm về nụ hôn này cho những ngày mà tôi không thể nào đánh thức được dục vọng của mình. Tôi lái xe về nhà, thần người ngồi trong xe, nhìn lên ánh đèn hắt ra từ cửa sổ phòng ngủ.

Bạn biết không, đôi khi, một cái nháy mắt thực ra chỉ là do dây thần kinh, một cơn co giật sai lệch của các cơ do một nơ-ron thần kinh bị mất phương hướng gây nên, một sự rủi ro khi các khớp thần kinh bị xộc xệch. Các cơ cứ tiếp tục co giật cho đến khi có một cái gì đó tác động lên chúng, làm chúng thư giãn trở lại, như cái kim nhảy qua được rãnh hồng của cái đĩa nhạc cũ, mọi việc lại trở lại như bình thường. Bình thường như nó cần phải như vậy. Vì như vậy thì nhạc mới được chơi hay nhất

Nguồn: Theo NLĐ, số ngày 27/08/04

Được bạn: Casa đưa lên

vào ngày: 6 tháng 9 năm 2004